

Pauline Curnier Jardin. Banana Children Orchestra, 2007

Pauline Curnier Jardin

(<http://www.paulinecurnierjardin.net/>) (s. 1980 FR)

Helmikuu 2007

Pohdiskellessani ajatusta siitä, että olen haaveideni maassa ja samalla idean lapsellisuutta, pystyn selittämään sen miksi haluan työskennellä lasten parissa. Ehkäpä halusin kohdata itseni lapsena ja verrata sitä mielikuvaa oikeisiin lapsiin. Tämän näkemyksen ja työn lasten parissa välillä löytyy todellinen yhteys. Minulla oli mielessäni selvä kuva siitä mitä todella halusin tehdä, ottaa ja kuvata. Lopulta tuloksena oli piirustuksia, valokuvia ja videokuvaa. Ennen kaikkea halusin kuitenkin ”testata” omia työskentelyprosessejani lasten parissa ja siirtää kokemukseni omiin nykyaikaisen performanssiin sekä tanssimetodeihin, joihin itse olen törmännyt. Työskentelin ennen monien eri koreografioiden kanssa ja nykyaikainen tanssi sekä performanssit ovat lähempänä omaa maailmankäytännöni. Oli hauska nähdä, miten nämä nuoret koreografit työskentelivät amatööritanssijoiden ja näyttelijöiden kanssa, koska käytetyt kokeelliset menetelmät muistuttivat usein lasten leikkejä.

Projektini sai alkunsa Raumalla sijaitsevan Satakunnan ympäristökoulun opettajan Laura Puolamäen ehdotuksesta. Koska tiesin jo silloin luovani tarinan ydinvoima-asioiden ympärille, olin iloinen saadessani käsitellä ympäristökysymyksiä lasten kanssa. Pidin ideasta ja sen vastakkainasettelusta. Tarkoitukseni oli saada lapset laulamaan ja kirjoittamaan kokeellisia lauluja kasveista sekä biologiasta, mutta mielikuvituksen säilyttäminen oli säilyttävä teksteissä.

Päätin jakaa tekemisen kahdelle eri viikolle. Ensimmäisenä pidettiin työpaja ja toisena kuvattiin valitsemissani ympäristössä. Keräsimme elektronisia leluja ja vanhoja soittimia: vanha harmonikka ja vanhoja koulusta tuttuja soittimia (esim. triangeli). Kutsuimme tätä tavaroiden kokonaisuutta ”laboratorioksi” ja lapsia pyydettiin tekemään kemiallisia ratkaisuja alkuperäisistä tavaroista. Meillä oli pitkiä keskusteluja tieteiskirjallisuudesta ja pyysin lapsia keksimään epätodennäköisiä tarinoita. Tämän jälkeen lapset esittivät tarinansa ”laboratoriosta” löytyneiden esineiden ja instrumenttien avulla. Jokainen oman tarinan pohjalta syntynyt esitys kesti noin kolme minuuttia.

Kävimme kaksi kertaa ympäristökoululla, jossa pyysin Lauraa kertomaan eksoottisista kasveista tavalla, joka muistutti satujen kerrontaa. Lapset kirjoittivat omia tarinoita, sekoittaen niihin omaa kieltään ja Lauran opettamia tieteellisiä sanoja. Tullessamme takaisin työskentelypaikkaamme teatterille, lapset tekivät lyhyitä konsertteja, joissa he käyttivät hyväkseen ympäristökoululla kirjoitettuja tarinoita ja sanoituksia.

Näytin lapsille kohtauksia elokuvista ja pyysin heitä kopioimaan elokuvien ääniraidan käyttämällä laboratoriosta löytyviä soittimia. Leikkeet olivat seuraavista elokuvista: Jacques Tatin ”Les vacances de monsieur Hulot”, Robert Wisen ”West Side Story” ja John Fordin ”Fort Apache”. Pyysin lapsia tekemään uusinnan West Side Storyn ensimmäisestä kamppailutanssista, joka käytiin kahden ryhmän välillä.

Toisella viikolla vein lapset rakennustyömaalle, jossa kuvasin heitä. He olivat naamioituneet valkoisiin haalareihin. Lapset liikkuvat ja soittivat instrumenttejaan ohjeideni mukaisesti.

Pauline Curnier Jardin filmasi sekä Palmu että Banana Children Orchestra -projektit ja lopullinen elokuva **Valkoiset vaeltajat** esitettiin Raumars ry:n 10-vuotisjuhlanäyttelyssä *Yhteyksiä – Common Ground* Lönnströmin taidemuseossa syksyllä 2007.

(<http://www.resartis.org/>)

(<http://www.taike.fi/>)

(<http://www.rauma.fi/>)

(<http://www.erkkipaasikivensaatio.fi/>)

(<http://www.satakunnantaidetoimikunta.fi/>)

(<http://www.vakka-suomennuorisosaatio.fi/>)

(<http://kordelin.fi/>)

(<http://lastenkulttuuri.fi/>)

(<http://rosenlew.net/>)

(<http://www.raumantaidemuseo.fi/>)